

Arrest

nr. 157 105 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod, alle daterend van 16 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 februari neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit zijn, respectievelijk, de eerste, tweede en derde bestreden beslissing.

1.2. De verzoekende partij werd op 19 maart 2015 gerepatriëerd naar Kameroen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Gevraagd naar het belang van de verzoekende partij, gelet op de tussengekomen repatriëring, stelt de raadvrouw van de verzoekende partij het beroep slechts te handhaven voor zover het betrekking heeft op het inreisverbod.

2.2. Het beroep is voor het overige onontvankelijk. Hiermee komt de exceptie van het gebrek aan samenhang, opgeworpen door de verwerende partij, te vervallen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 2 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het middel zal, gelet op hetgeen onder punt 2 werd gesteld, slechts worden onderzocht voor zover het betrekking heeft op het inreisverbod. De relevante passage is de volgende:

“(…)

Dat daarentegen het inreisverbod dat werd opgelegd van 2 jaar totaal de mogelijkheid ontnemt aan verzoeker om een visum D vanuit zijn land van oorsprong aan te vragen hetgeen echter in de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag regularisatie wordt aangehaald

“Betrokkene had kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst om eventueel opnieuw een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden voor studies aan te vragen”

Dit wordt echter onmogelijk door het inreisverbod aangezien de continuïteit van zijn studies wordt onderbroken indien hij een inreisverbod van twee jaar opgelegd krijgt en deze beslissing is derhalve niet proportioneel met de geest van de terugkeerverplichting en inreisverbod

Bovendien wordt er niet voldaan aan de specifieke motiveringsplicht van het inreisverbod

Dat betrokkenen immers onmiddellijk werd vastgehouden tijdens de betekening van de onontvankelijkheidsbeslissing en dus onmogelijk vrijwillig gevolg had kunnen

geven aan deze beslissing en dat het inreisverbod tevens totaal indruist tegen de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing die aanvoert dat er teruggekeerd moet worden voor een visum D

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Dat het standpunt van verzoeker moet gevolgd worden dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat de verzoeker een visum type D kan aanvragen terwijl hem een inreisverbod van twee jaar werd betekend. Gelet op het bepaalde in de artikelen 1, 8° en 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet, kan een aanvraag in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of een aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D dan ook in de regel niet worden ingewilligd wanneer de aanvrager onder een geldend inreisverbod valt. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - 124.322 - 25-06-2014)

Zodat de bestreden beslissing is derhalve kennelijk onredelijk is om te stellen dat de verzoeker een visum type D kan aanvragen terwijl hem een inreisverbod van twee jaar werd betekend. Gelet op het bepaalde in de artikelen 1, 8° en 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet, kan een aanvraag in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of een aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D dan ook in de regel niet worden ingewilligd wanneer de aanvrager onder een geldend inreisverbod valt.

(RVV124322 van 21.05.2014)

(…)”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op

een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

De motieven van het bestreden inreisverbod luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer(1):

naam: E(...) M(...) M(...)

voornaam: T(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kameroen

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.02.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 05/03/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Om deze reden wordt een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

Betrokkene heeft er niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. In het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.”

De beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf is, gelet op de onontvankelijkheid van het beroep ertegen, definitief. De erin opgenomen motieven kunnen daardoor niet langer worden getoetst, noch op zichzelf staande, noch in het licht van het opgelegde inreisverbod. De rechtspraak waarnaar de verzoekende partij verwijst kan om die reden niet dienstig worden aangebracht.

Wat de rechtsgeldigheid van het inreisverbod betreft, doet de verzoekende partij gelden dat niet wordt voldaan aan de specifieke motiveringsplicht omdat zij *“onmiddellijk werd vastgehouden tijdens de betekening van de onontvankelijkheidsbeslissing en dus onmogelijk vrijwillig gevolg had kunnen geven aan deze beslissing en dat het inreisverbod tevens totaal indruist tegen de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing die aanvoert dat er teruggekeerd moet worden voor een visum D.”*

Naar luidt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod worden opgelegd wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Uit het bestreden inreisverbod blijkt dat het op deze grond werd genomen. Er wordt gespecificeerd dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen op 5 maart 2014 en dat zij dit bevel niet heeft uitgevoerd. De verzoekende partij werd pas van haar vrijheid beroofd naar aanleiding van de thans bestreden beslissingen, zodat niet valt in te zien hoe dit eraan in de weg zou kunnen hebben gestaan dat zij aan een eerder, op 5 maart 2014, afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten gevolg zou hebben gegeven. Overigens, waar de verzoekende partij betoogt dat zij onmiddellijk daarna een regularisatieaanvraag heeft ingediend, toont zij niet aan dat het indienen van die aanvraag haar zou vrijstellen om het bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten niet op te volgen, met andere woorden dat deze aanvraag de uitvoerbaarheid van het bevel zou opschorten. Derhalve is op deze gronden niet aannemelijk gemaakt dat niet deugdzzaam werd gemotiveerd omtrent het opleggen van het inreisverbod.

De stelling van de verzoekende partij dat het inreisverbod indruist tegen de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing die aanvoert dat er teruggekeerd moet worden voor het bekomen van een visum D kan aan het voorgaande geen afbraak doen. In de onontvankelijkheidsbeslissing werd geoordeeld dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden had aangehaald die zouden kunnen verantwoorden dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet in zijn land zou kunnen aanvragen. Het nu opgelegde inreisverbod verhindert niet dat een dergelijke machtiging te gepasten tijde wordt aangevraagd, het staat de betrokkene vrij om, bij toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod. In die zin strijdt het inreisverbod geenszins met de onontvankelijkheidsbeslissing. Overigens –en ten overvloede- kan bezwaarlijk worden aangenomen dat een vreemdeling zich in buitengewone omstandigheden bevindt die zouden toelaten dat hij een aanvraag indient in België terwijl omwille van een inreisverbod, instrument dat de Europese en nationale wetgever hebben voorzien om iemand de toegang tot en het verblijf op het grondgebied gedurende een welbepaalde tijd en om welbepaalde redenen –in casu het feit dat de verzoekende partij geen gevolg had gegeven aan een eerder afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten- te ontszeggen.

In de mate, ten slotte, dat de verzoekende partij nog stelt dat het inreisverbod niet proportioneel zou zijn aangezien de continuïteit van haar studies zou worden onderbroken, moet erop worden gewezen dat dit reeds het geval is door de reeds uitgevoerde repatriëring. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat één en ander onevenredig zou zijn: uit de beslissing inzake onontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging blijkt dat haar laatste verblijfskaart als student reeds vervallen was sedert 31 oktober 2013 en uit de thans bestreden beslissing blijkt dat zij reeds op 5 maart 2014 een bevel om het

grondgebied te verlaten had gekregen, dat zij niet heeft opgevolgd, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat een inreisverbod voor een duur van 2 jaar proportioneel is, gezien de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.

Derhalve zijn de vermeende schendingen niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS